ღ(ˆ‿ˆღ)✿~:) •*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*• :) ♥ღ(ˆ‿ˆღ)✿~♥
Od kouzel Úplňku, jímž začalo září,
třeba jich pár zbude do toho měsíce,
co mívá pro nás tolik rozličných tváří,
v každém dni podob má téměř tisíce...

Příroda se bude každým dnem měnit,
chce překvapovat barevnějšími odstíny,
a co lidé, dokáží v této době proměnit,
rozběhnout koloběh času dosud líný???

Nač budeme myslet, co si představovat?,
a dokážeme snad něco, aspoň tak málo,
nač jsme se mohli už dlouho připravovat,
aby na Zemi zas za příjemnější žití stálo???

Když právě začíná Nový rok pro školáky,
proč nemohli bychom též znovu zkoušet,
začít odznova a lépe všechno nové taky,
při Sluníčku i ve dnech, kdy bude pršet???

Mít tu sílu, co příroda má právě na podzim,
kdy dozrává a krásně barevní okolní svět,
umět se radovat z toho možná bez příčin,
a dokázat pocítit i bez vůně každý květ...

♫♫ ❤♫♫ ✿✿ ♫♫ ❤♫♫ ✿✿ ♫♫ ❤♫♫ ✿
Hledala jsem toho, kdo by pochopil,
proč hledám jen úsměv a pohlazení,
že nechci, aby mi do duše vstoupil,
jako ten, co se mnou už dávno není...

Hledala jsem svého Fénixe, snad,
co vstal ze svého vlastního popela,
aby se zjevil a měl mne zase rád,
tak z toho bych radost určitě měla...

V rukou mi zůstává jen hrst hlíny,
z ní bájného ptáka asi nevytvořím,
stejně by to nebyl on, byl by jiný,
tak pokusné dílo asi radši zbořím...

Mám hledat kousek něhy u jiného?,
když nechci, aby se moc přibližoval?,
nemohu-li ho vpustit do nitra svého,

kdo by se k tomu asi tak odvažoval???

•*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*• :) •*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*• :)
S nepřekonatelnou chutí na rošťárnu,
s protržením zvyků, které tady bývaly,
stihnout to ještě než docela zestárnu,
než prožiji dny, které mi ještě zůstaly...

Udělat něco, co by nikdo nepředpokládal,
že může udělat homo sapiens právě teď,
rozházet mozaiku toho, co osud skládal,
něž člověk vyhledal správnou odpověď...

Nač dělat donekonečna vše očekávané,
proč nerozbít na chvíli zaběhlé pořádky,
dostat chuť poznat, co se možná stane,
když najde se tajemný vstup do pohádky...

Přes travnatou cestu rovnou za vrátka,
nerozhlížet se okolo s pochybnostmi,
cítit v duši, že přichází ta lepší obrátka,
kdy nad tím horším zas zvítězí radosti...

♥☼♥¸.•*¨`*•.♥ღჱჳ✿.•*¨`*•..¸♥☼♥¸.•*¨`*•.♥
Prý pro kozorohy okolí dnes Zeměkoulí hne,
znovu slibuje horoskop, z hvězd sestavený,
jako ledovými krami oheň silou snad pohne,
když bude před jejich zátarasem rozpálený...

Nedůvěra v pohledu opět docela zatavuje,
ony kousky ledu, které se žárem roztavily,
a hýbání světem se pomaloučku zastavuje,
i když prvotní slib vypadal jako velmi milý...

Možná i teplý déšť nadcházejícího podzimu,
pomůže k tání ledů v lidských srdcích snad,
abychom v duších necítili tíseň ani tu zimu,
v čase, kdy každý může mít někoho zas rád...

Proč mělo by být lásky časem jaro právě,
když i podzim k navazování krásna pobízí,
mohli bychom si s tím poradit jistě hravě,
jen poznat, co vlastně se nám ještě nabízí...

ღჱჳ✿~•*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*•♥ღჱჳ✿~

Možná jsem mohla být kdysi královnou,
pro svého nenápadného z hradu krále,
jenže jsem nechtěla být onou vhodnou,
co stála by v jeho stínu nejspíš neustále...

Proč měnila jsem jistotu pevného pocitu,
za prchlivé pocity radosti z volné přírody?,
asi, že nechtěla jsem žít život bez citu,
jako vodník na souši hnijící bez té vody...

Lákalo mne nejspíše víc hvězd plné nebe,
než polštáře na trůnu do výše naskládané,
poznání toho, jak horská říčka ráno zebe,
než rajská jablíčka na podnose poskládané...

Každý nejspíš touží jít svojí cestou vlastní,
aspoň po pár etapách své pouti na Zemi,
s chutí se plnění svých snů sám zúčastní,
do doby, než překvapí ho života problémy...
--2.
ღ̃ڿڰۣ✿~❤♫♫ ✿ ✿ ♫♫ ❤ ♥ღ̃ڿڰۣ✿~♫♫

ღ̃ڿڰۣ✿~❤♫♫ ✿ ✿ ♫♫ ❤ ♥ღ̃ڿڰۣ✿~♫♫
Proč žít s pocitem nehmotných mříží,
okolo sebe, celé tělo řetězy spoutané,
v hlavě s myšlenkami, které příliš tíží,
že člověk se z téhle chvíle nedostane...

Proč dělat si naděje na život jednodušší,
když není možný posun ani o metr dále,
a přes všechnu bolest stále sám zkouší,
zvednout se i když zase padá neustále...

Proč nejde mávnutím proutku kouzelného,
nechat rozplynout do nikam divné svírání,
a zažít zas trochu z toho lidsky přítulného,
co radost ze života v člověku jen zachrání???

Proč cítit na krku dolů táhnoucí těžký balvan,
a nesmět překročit ten podivně bludný kruh,
snad zkusit jednou jednat zase bez zábran,
a dýchat při tom ten podzimně vonný vzduch...

ღ̃ڿڰۣ✿~:) •*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*• :) ♥ღ̃ڿڰۣ✿~♥
Poprázdninový den docela podzimně chladí,

a připomíná prázdnotu dnešního odpoledne,
kdy scházet tu bude ruka, co nejen pohladí,
ale i jemným stiskem náladu vždy pozvedne...

I sluníčko si v prachových oblacích odpočívá,
nemá dnes službu asi na těšení na Zemi lidí,
možná jen po očku se skrz mraky tiše dívá,
ale nemá snahu ovlivnit nic z toho, co tu vidí...

Snad proto se den zdá být tak pochmurným,
že celý svět vypadá jako promočená onuce,
pak ztrácí se drobná radost v tom vesmírným,
prostoru, ve kterém nemá místo ani Slunce...

Osvěžující vlahý déšť proměnil den na šedý,
melancholie proniká do duše celou tou silou,
najednou probarvený svět zdá se být bledý,
nepřináší sem chvilinku příjemnou ani milou...

♫♫ ❤♫♫ ✿ ✿ ♫♫ ❤♫♫ ✿ ✿ ♫♫ ❤♫♫ ✿
Proniknout tak k poslední myšlence sebevraha,
prožít ten zrychlený film života v jediné vteřině,
přestat vnímat, jak pouť tady se zdála být drahá,
nepoznat ani jak dál čas na světě pak poplyne...

Sedíc na kamenném zábradlí vysokého mostu,
či na parapetu paneláku vyššího než rozhledna,
a přesto nevidět ani v dáli žádnou jinou už cestu,
která by vypadala schůdná, vstřícná či pohledná...

Co proběhne hlavou v té chvíli při propadání,
člověku za čas kratší než nahoru vystoupení,
po poznání, že už nikdy nic ničím nezachrání,
pak odvrhne strach ze svého žití odstoupení...

Poslední záchvěv větru, co prosviští bleskově,
a tělo se rozplácne dole už bez všech bolestí,
pak nezáleží už na ničeho lidštějšího obnově,
už není nic, co by mohlo návrat nahoru přinésti...

•*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*• :) •*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*• :)
V jícnu sopky, co nemá právě chuť chrlit lávu,
jen vychladlý popel a pár kamenů padajících,
ocitnout se zde, když člověk ztratí svou hlavu,
v davu těch lidí, okolo neustále spěchajících...

Nechat svým tělem proniknout sopky žár,
od lávy tekoucí proudem z jejího chřtánu,
zaplňující všechny skuliny zdejších spár,
od noci zaplavující žhavostí téměř k ránu...

S prvními paprsky po svítání slunečném,
žhavá láva kouří, vře, ale chladne stejně,
v nejbližší době bude čas ve skutečném,
prožívání sopečného chrlení asi zřejmě...

Jen pár kroků k pevné zemi zbývá,
za níž se vzdouvají vlny toho moře,
co udělá člověk, který stále ukrývá,
uvnitř duše svoje dávno prožité hoře???

♥☼♥¸.•*¨`*•.♥ღჱܓ✿.•*¨`*•..¸♥☼♥¸.•*¨`*•.♥
Rachocení vrtačky celým domem zní,
klepou se zdi, sklínky i shnilé okenice,
do rána, co mohlo by být snad nedělní,
posmutněle ještě poblikává večernice...

Otevřeným oknem dovnitř déšť vstupuje,
aniž by si svoje mokré nohy snad očistil,
a pohled ven korálky kapek jen zaslepuje,
na všechno, co svou silou už jen vyčistil...

Ve zdech se objevují nové tenké trhliny,
a v nich se sype drobounký písek času,
možná, že spadne dům bez jiné příčiny,
v sutinách pohřbí jeho střádanou krásu...

Kam poděla se stará dobrá maringotka,
v níž člověk nemíval z ničeho asi strach,
nezbyla po ní žádná památka ani fotka,
zatopili s ní loupežníci tenkrát v horách...

V domě z dutých cihel se těžké sny zdají,
člověk je omezen v pohybu po jiné krajině,
ani pohledy z oken jiné častěji už nebývají,
tak kdo je vlastně tomu všemu tu na vině???
--3.
ღჱܓ✿~•*♪ღ♪.•*♪ღ♪ *•♪ღ♪*•♥ღჱܓ✿~